

ДИСТАНЦИОННО ОБУЧЕНИЕ

Бакалавърска програма

Специалност “Бизнесадминистрация”

КУРСОВА РАБОТА

по Европейска икономическа интеграция

НА ТЕМА:

**ПОЛИТИЧЕСКАТА ИНТЕГРАЦИЯ НА ЕС – ИСТОРИЯ, МЕТОДИ И
ЗАДАЧИ**

Изготвил:

Проверил:

Ботевград, 2015

1. Исторически етапи на политическата интеграция

Европейската политическа общност (ЕПО) пък, е първият опит за политическа интеграция в Западна Европа след Втората световна война. Проектът за ЕПО всъщност, се разработва заедно с този за европейска отбранителна система. Той поставя амбициозни цели за единна външна политика на европейските държави, която постепенно да доведе до формирането на Европейска федерация. Значителните различия в политиката и политическите системи, традиционните за европейската история междудържавни и национални проблеми, както и пропадането на проекта за ЕОО, провалят и идеята за европейска политическа интеграция. Всъщност, не само през 50-те години, но и три десетилетия по-късно, държавите от вече сформираната Европейска икономическа общност трудно преодоляват своите вековни национални и политически противоречия. На практика, по-решителни стъпки към политическа интеграция се правят чак към края на 80-те години на 20-ти век, когато влиза в сила Единният европейски акт (ЕЕА). Реалното начало на политическата интеграция обаче, може да се търси едва от 1993 г., с влизането в сила на Договора за Европейския съюз, приет от 12-те държави на ЕИО през 1992 г. До тогава европейската интеграция се осъществява изключително на икономическа основа.

Планът „Фуше“ е поредният неуспешен опит за единна политика на западноевропейските държави. Създаден в началото на 60-те години на 20-ти век, той е резултат от първоначалния ентузиазъм на първите създатели на Европейската икономическа общност (ЕИО) през 1957 г. Планът е продукт на амбициите на млади администратори от току що формираната Европейска комисия в Брюксел и предполага бързо развитие на

политическа интеграция между шестте държави на ЕИО. Предвижда се дори създаването на единен орган за осъществяване на външната политика, който да координира външнополитическите инициативи и действия на държавите-член-ки на Общността, без да нарушава суверенитета им. Планът е формулиран в духа на конфедералистките възгледи на тогавашния френски президент Шарл дьо Гол, които се основават на принципите за максимално запазване на суверенитета на отделните държави-членки на ЕИО, без да се ангажират с една цялостна единна външна политика. Планът е дело на екип под ръководството на френския дипломат Кристиан Фуше. Той обаче, среща съпротивата на представителите на ФРГ, Белгия и Нидерландия. Те се обявяват за действително обща външна политика, основана върху по-големи пълномощия на общите европейски институции, които да вземат наднационални решения, нещо, с което френската страна не се съгласява. Трите държави не са доволни и от изолацията на Великобритания, с нейните военни и политически възможности, с международния й авторитет и ядрен потенциал. Те се опасяват и от евентуално дистанциране от интересите на Западна Европа на САЩ - гарант за европейската сигурност в условията на ядрения паритет. Така Планът „Фуше“ пропада.

В Договора за Европейската икономическа общност (ЕИО) са формулирани т. нар. „четири основни свободи“, всъщност - четирите основни принципа, на които се основава европейската икономическа интеграция: свободно движение на стоки; свободно движение на хора; свободно движение на капитали и свободно движение на услуги. Тук са посочени и първите основни институции на ЕИО:

- * Европейският парламент
- * Европейската комисия
- * Европейският съд
- * Европейският съвет